

OYALADIM EN ACI YERLERİNDEN ÇEVREMİ

Ertan Alp

*“Bir kabir üzerinden kaderime gidiyordum...”
(Fatma Barbarosoğlu)*

- Okumayı daha yenice söküp “anne” kelimesini yazdıktan epey sonra, annesinin sevdiği kiraz mevsimi geldiğinde babası bir mezara götürdü onu. Bembeyaz çiçekler açmış kiraz ağaçlarının arasından geçerken çocuğun yüzünde anne fotoğraflarının eksik mutluluğu, babanın yüreğinde ise yarım bırakılmış bir Anadolu türküsü hüküm sürüyordu. Çocuk ilk defa gidiyordu mezarlığa, “mezar” ve “mezarlık” kelimelerinin anlamını bile bilmiyordu. Babası uzun süre bu konularda ketum olmayı tercih etmiş ancak bazen kızının ısrarlı sorularına da kaçamak cevaplar vermeyi tercih etmişti. Hiç oyun oynamamıştı çocuk oralarda, oyuncakları arasında kahramanlarını oralara götürmeyi nereden bilecekti! Orası çocuklara göre bir yer miydi? Ne yaparlardı insanlar orada? Park var mıydı büyükler işlerini yaparken çocukların sıkılmadan oynadığı?

Mezarlığa vardıklarında kiraz çiçekleri mezarların üzerinde bir gelinlik sepeti oluşturmuştu.

Babası:

-Geldik, dedi. Sanki bir menzile ulaşmanın mutluluğu ve huzuru vardı sesinde. Biraz buruk ve çokça yarım bırakılmış gülücüklerin ve saatlerin bu mezarlardan doğacağını bilse... Beyaz mermerlerle çevrelenmiş ve köşelerinde boyulu boyunca güller uzanan mezara çocuğunun sağ elini sımsıkı tutarak yaklaştı baba. Kızının sorgulayan ve meraklı yüzünü gözlerine kazıdı. Korku dolu bakışlarını gördükçe daha sıkı tuttu kızının annesine benzeyen minicik ellerini. Toprağın üzerindeki bir iki yabancı otu usulca kopardı ve mezarın yanına başka bir toprağın üzerine usulca koydu. Mermeri onun elleriyle silmeye çalıştı. Suyu onun gibi narince dökmeyi ne kadar çok isterdi. Evdeki

çiçekleri o kadar narin ve göz bebeğine bakar gibi sulardı da o bunu bir ibadet gibi addederdi.

Güllere su vermesini istedi kızından. Onun parmakları güllere daha çok yakıştırdı. Mezarın başında daima nöbet bekleyen ata yadigarı ibrik her zaman suyla dolu olurdu. Narince uzandı çocuk ibriğe, beride babası gülleri öpmek istercesine onlarla nefes nefese geliyordu. Çocuk, suladı gülleri birer birer. Al güller daha allanacaktı sanki. O suladıkça babasının içinden bahtiyar zamanların türküleri coşup geliyordu. Kızıyla kendisine söylemişti bir gün: *Oyaladım En Acı Yerlerinden Çevremi...* Çocuk, gülleri sularken gülücükleri de mezarın nefesine değdi. Güller suyu daha hızlı emdi. Suyu emdikçe kiraz çiçeklerine nispet edercesine goncalar daha allandı. Yaprakları ateş kesildi, mezarın her yerine nağmelerden alevler yayıldı.

Çok küçüktü, küçüçüktü daha. Ellerinde daima annesinin aldığı bez bebeği. Gözleri mavi mi mavi. Saçları sarıca. Yazmalarının ucuyla gözlerini silen kadınlar sürekli uğultular hâlinde ağlıyordu. Annesini göstermediler ona. Oysa o gün ve ondan evvel her gün annenin yanağına uzun bir öpücükle başlardı. Melek yüzünü bir daha görmek istedi fakat annesini göstermediler ona. Babası annesine hep "Melek yüzlüm..." derdi. Kadınların ağlayış ve feryatları sokağı dolduruyordu. Onlar feryat figan ağlarken çocukça bir korkuyla boğazı düğümliyor, yüreğine incecik iğneler saplanıyordu sanki. Küçüçüktü daha. Annesini göstermediler ona. Babası yüreğinden kopan dağlar dolusu acı içinde boğuluyordu, onun evin duvar dibine çökmüş çaresiz hâlini gördükçe bu ağlama ve figan içinde nereye koşacağını, kime ne diyeceğini bilemiyordu. Kulağında çınlayan feryatlar dayanılmaz olunca gidip babasına sarılmak istiyordu. Nereden bilsindi var olmanın nimeti nefestir. Nefesi sıkıştıkça babasını arıyordu. Onu yanında olduğu hâlde o kadar çok özlüyordu ki. Sarılmak istiyordu sadece. Babasının ağlamasını dindirebilirdi belki.

Güçsüz ve çaresiz kollarıyla babası onu kucaklamaya çalışırken kadınların daha bir şiddetle ağlaşan ve sokağı boydan boya sarsan inilti onu gittikçe daha çok korkutuyordu. Saçlarını okşuyordu babası. Saçlarını arada bir ellerinin arasına alıp derin derin kokluyordu. Annenin saçları gibi kokuyor, diyordu sürekli. Annenin saçları gibi kokuyor. O gün annesini hiç göstermediler ona. Babası sessiz, kadınlar ise cehennem sesinde ağlaşıyordu. Sonra uzak bir yere bir parka götürdüler onu. Babası yoktu yanında ama söz vermişti, gelecekti. Bir şeker aldılar ona uzaktaki bir mahallenin bakkalından. Artık o korktuğu ağlaşmalar ve inlemeler gelmiyordu kulağına. O gün ona annesini hiç göstermediler ama...

Çocuk suladı gülleri yüzünde mütebessim bir eda ve huzurlu bir bakışla. Baba güzelce mermerleri yıkadı bir daha. Güzelce yıkamalıydı zira evde zaten her şey güzelce yapılmalıydı. Çiçeklere su güzelce verilmeli, yemeğe güzelce oturmalı ve kalkmalı, su güzelce içilmeliydi. Temizlik güzelce yapılmalı, ödevler güzelce bitirilmeli, namaz güzelce kılınmalıydı. İnsan elinin dokunduğu her

şeyde güzeli aramalı, güzeli ortaya çıkarmalıydı. Güzelce yıkadı... Güzelin hakkını vermeyi melek yüzlü dediği eşi öğretmişti ona. Bir yıkanmak geçti içinden o an. Feryatların içinden, acıların içinden, bütün çirkinliklerin içinden bir yıkanmak... Sonra ellerini açtı semaya. Ruhunu ruhuna eklercesine dualar okudu. Her duadan sonra titreyen elleriyle önce çocuğun başını okşadı, sonra da güllerle bezeli toprağı. Kızı da babasından görüp ellerini açtı semaya. Baba gibi usul usul titretti dudaklarını. Sonra ellerini yüzüne götürdü. Sonra babasının dediğini tekrarladı mezarda yatana duyurmak ister gibi:

-Huzur ve güzellik içinde uyu!

Uyuyan kimdi? Toprağın altında huzur ve güzellik nasıl olurdu? İçinde bu yakıcı sorular onu kemirirken sormaya çekiniyordu babasına. Babası, dudaklarında ince bir gülümseme, çocuğun kalbini kırmaktan korkar gibi titrek dudaklarının arasından incelen sözcüklerle:

-Bu güllerin altında annen. Sana doğmaya hazırlanıyor, dedi.

Hiçbir şey anlamadı çocuk. Doğmak ne demekti? İnsan bu topraktan nasıl doğardı? Tek bildiği o melek yüzlü fotoğraflar, bu cümlelerden sonra aklından hızla akmaya başladı. Babası, yeniden tekrarladı:

-Bu güllerin altında annen. Sana doğmaya hazırlanıyor.

Annesinin cennet kokusunu içine ilk kez çektiğinde ilk sözcüğü "melek" olmuş annesinin. Parmaklarını incitmekten korkarcasına uysalca öpmüş sonra. Cennetten getirdiği kokusunu içine çekmiş. Babasının "Çocuklar hep cennet kokusuyla doğar." demesi boşuna değilmiş meğer. O gül kokusu... O ılık öpücük... O ilk buluşma...

O bildik cümleyi kullanmadan annesini anlatmak istemişti her gün, her an meleğine. Bir yandan dikenli tellerin göğsünde yarattığı acıyı dizginlemeye çalışırken diğer yandan bu sancısını gömmeye çalışıyordu yüreğine. Yürek: Hem doğum ve aynı anda hem kabir... Hayatındaki tüm kelimeleri değiştirmiş, yeni kelimeler ararken kendini sürekli derin kuyuların ağzında buluvermişti. İşte bu anlarda meleğinden miras hep güzeli aramak gelirdi aklına. Düşmekle düşmemek arasında gidip gelirken sürekli Allah'ın ipine tutunmaya çalışan mütevekkil hâliyle melekten yeni bir melek büyötmeye çalışıyordu. En güzel olan buydu belki de. Emanet ve kırılğan bir çiçeğin boynunu bükmek Allah'ın rızasını hiçe saymaktı çünkü.

-Bu güllerin altında annen, güllere gülümsüyor.

-Güllere nasıl gülümsüyor?

-O, güllere gülümsedikçe toprak kiraz çiçeklerinden bir masala hazırlanıyor.

Annesi hiç masal anlatmış mıydı ona? Sesi de meleklerin sesine benziyor muydu? Kendisini bazen onun kucağına oturmuş, başını göğüslerine yaslamış ona masal okurken hayal ediyordu. O kadar sıcak bir nefesi, o kadar süt kokan par-

makları oluyordu ki dayanamayıp sımsıkı sarılıyordu bu nefes ve kokuya. İnsanın nefesi, dudakları ve yüreği gibi, daima Allah'ı zikretmeliymiş. Babası bir gün böyle söylemişti ona. Babası ona masallar okuduğunda annesinin de bir masal kahramanı olduğunu hayal ederek babasına gülümsermiş. Bir yandan süt ve gül kokan nefesini içine çekerken diğer yandan bunu masalların içinde bulmak istermiş. Masallarda geçen bütün iyi yürekli kadınları hep annesine benzetmeye alışmış sonra. "Saçların ne güzel kokuyor o zaman anne!"

-Annem, masal anlatmaya ne zaman gelecek baba?

-Kiraz çiçekleri masallara hazırlandıkça daha bir allanıyor güller.

-Annem, masal anlatmaya ne zaman gelecek baba?

Uzun bir gül kırmızısı suskunluğu ile sesi kiraz çiçeklerinin sesine ekleniyor:

-Kiraz çiçekleri gelincik gelincik olsun isterdi senin yüzünde.

-Annem, masal anlatmaya ne zaman gelecek baba?

-Gülleri hiç soldurmadığımızda gelecek kızım. Gülleri hiç soldur...